

HET MEISJE VAN DE GPS

EEN PSYCHOLOGISCH STEEKSPEL (90')
VAN

LUUK HOEDEMAEKERS

OPGELET !

Het recente werk van de auteur ('Arme papa', 'Verf!', 'De Rode Duivelinnen gaan naar Spanje', 'De Godmother', 'Basse-classe naar Blankenberge', 'Stijn heeft vlinders in de buik' en nu ook 'Het meisje van de GPS') wordt in eigen beheer, en dus niet door een toneeluitgeverij, op de markt gebracht. Wie 'Het meisje van de GPS' of een van de andere hierboven vermelde stukken wil opvoeren, neemt dus eerst contact op met de auteur. Voor het beheer van al zijn auteursrechten is de auteur aangesloten bij SABAM. Dat betekent dat de geijkte SABAM-procedure moet gevolgd worden: tijdig de 'aanvraag tot toelating theater en dans' indienen.

Stappenplan om 'Het meisje van de GPS' op te voeren

Stap 1

Neem contact op met de auteur:

Luuk Hoedemaekers
Houbornstraat 9
3960 Bree
0479/61.93.10
luukhoedemaekers@gmail.com
www.luukhoedemaekers.be

Stap 2

De auteur stuurt je via e-mail de tekst van het stuk, een 'toestemming tot kopiëren' en een 'toestemming tot opvoeren'. Je hebt de persoonlijke toestemming van de auteur. De repetities kunnen beginnen.

Stap 3

Je vult het formulier 'toestemming tot opvoeren' verder aan (aantal opvoeringen, plaats van de opvoeringen) en stuurt het terug naar de auteur. De opvoeringen kunnen bijna doorgaan, maar ...

Stap 4

... de definitieve en rechtsgeldige toestemming krijg je van SABAM, na het tijdig indienen van de 'aanvraag tot toelating theater en dans'. Meer informatie hierover bij www.sabam.be (ga naar 'ik ben gebruiker', dan 'podiumkunsten' en tenslotte 'aangifte'). Nederlandse toneelverenigingen wenden zich tot de Stichting Bredero (www.stichtingbredero.nl).

Veel leesplezier met 'Het meisje van de GPS'!

DE PERSONAGES

- **Tist**. Tist is een man van middelbare leeftijd. Hij is de verteller. Als een soort voice-over of misschien eerder als een Waldorf/Statler-type becommentarieert hij de gebeurtenissen die zich 20 jaar geleden afgespeeld hebben en waar hij als jongeman zelf bij betrokken was.
- **Tistje**. Jongere versie van Tist. Hij is de uitbater van een kleine filmzaal in een plattelandsgemeente, de Ciné Lux. In het dorp noemt men hem 'Vettig Tistje' omdat hij al eens erotische films en sekskomedies durft vertonen. Is een 'loner', maar geen eenzaat. Iemand met niet al te veel vrienden. Misschien is hij een mislukt acteur? Iemand met te weinig zelfvertrouwen? Of te weinig talent? Hij heeft zich dan maar op de film gestort. Hij geniet ervan om anderen te zien 'spelen'. Tistje begint een relatie met Zoë.
- **Sandra(ke)**. Sandra is een lelijke, gestoorde, jonge vrouw. Ze is getekend door acne. Ze heeft peper- en zoutkleurig haar dat ze in een onopvallend kapsel draagt. Op haar neus een bril die in een ver verleden en eerder in beperkte kring misschien ooit als modieus zou bestempeld kunnen geweest zijn. Sandra is neurotisch en heeft smetvrees. Ze lijdt aan heftige stemmingswisselingen. Sandra werd op school altijd uitgesloten. Ze heeft een slechte uitspraak, gaat op aanraden van Zoë dictielessen volgen en komt op die manier bij de firma Voiceway terecht waar ze de stem van het nieuwe GPS-systeem wordt. Sandra gaat regelmatig in de Ciné Lux naar romantische en erotische films kijken. In de donkerte van de zaal voelt ze haar lelijkheid niet, maar is ze zelfs knap en laat ze zich volledig door haar filmdromen meeslepen. Ze wordt verliefd op Tistje, maar deze wijst haar af.
- **Zoë**. Zoë is een opvallende, vrolijke, frisse, uitbundige, jonge, onbezorgde vrouw. Is eerder een sloddervos. Heeft zwart (of blond) haar. Zoë is actrice en speelt o.a. in soaps op TV. Ze houdt van film. Ze heeft een relatie met Tistje, de cinema-uitbater. Zoë woont in het appartementje naast Sandra. Ze stimuleert Sandra om iets met haar leven te doen.
- **Michelle**. Michelle is een ravissante, extraverte verschijning.

DE PLAATS VAN HANDELING + TIJDSVERLOOP

- Eerste bedrijf (proloog):
 - zaal: nu
 - voortoneel: een avond
- Tweede bedrijf: de studio van Zoë
 - Eerste tafereel: een avond, ca. drie maanden later
 - Tweede tafereel: een avond, enkele weken later
 - Derde tafereel: een avond, enkele weken later
- Derde bedrijf: de studio van Sandra
 - Eerste tafereel: een avond, maanden later
 - Tweede tafereel (zaal): nu
 - Derde tafereel: enkele avonden later

HET DECOR

Er is één decorwissel nodig, maar deze is eerder beperkt, want beide studio's liggen naast elkaar in hetzelfde appartementsgebouw en zijn bijna identiek. Alleen de aankleding

verschilt. In beide studio's is er een zichtbaar kookgedeelte en een raam in de achterwand. Zeker ook 2 deuren, één buitendeur en één binnendeur naar slaapkamer en badkamer.

- Het voortoneel. De ingang van de filmzaal. Een loket. Heel veel filmaffiches uit de betreffende tijd. Misschien kan het hele decor of een affichewand geprojecteerd worden. Misschien alleen een paar zetstukken gebruiken.
- De studio van Zoë. Ziet eruit alsof er een orkaan is doorheen geraasd. Sommigen zouden het een 'gezellig rommeltje' noemen.
- De studio van Sandra. Is klinisch proper. Sommigen zouden het als 'onleefbaar koud' bestempelen.

TEKST

EERSTE BEDRIJF

Het licht in de zaal gaat uit. Eén spot beschijnt een stoel of zetel of barkruk ergens in de zaal. Hier zal Tist, de verteller, tijdens de voorstelling zitten om de gebeurtenissen te becommentariëren. Tist, een man van middelbare leeftijd, komt de zaal binnen, zeker niet langs het voordoek, en begint tegen het publiek te praten.

TIST

Toch mooi, zo een theaterzaal. Net zoals in een filmzaal komen mensen er samen, zoals u nu, om te genieten, om te kijken naar de acteurs die ons, van op het podium of van af het doek, een fantasiewereld aanreiken, en als we vol overtuiging ja zeggen en kiezen voor die wereld waar werkelijkheid en droom met elkaar bekvechten en paren, dan nemen zij ons mee, dan zorgen zij ervoor dat we op het puntje van onze stoel gaan zitten, dat we lachen, dat we janken, dat we ervan overtuigd geraken dat wat we zien ook werkelijk gebeurt. Hun woorden zijn voertuigen van beelden. Onze eigen fantasie is het antwoord op het spel van de acteur. We moeten haar koesteren, onze fantasie, want ze is de beste schuilplaats. Als er iets is dat ik in de gevangenis geleerd heb, dan is het dat wel. Niet dat ik het al niet wist. Dat niet. Maar daar waar je nooit aan jezelf kunt ontkomen, daar waar de werkelijkheid je in je gezicht uitlacht, daar is ze ons kostbaarste bezit, onontvreemdbaar en eeuwigdurend, een vader en een moeder, een broer en een zus, een onontkoombare vriend of vriendin.

Ik had mijn eigen cinema. De Ciné Lux. 'Bioscoop' zeggen ze tegenwoordig, of 'kinopolis'. 'Cinema' is een vies woord geworden. De mensen noemden mij Vettig Tistje, niet omdat ik brillantine in mijn haar had, maar vanwege de films die ik soms draaide. Over één ding wil ik duidelijk zijn: ik heb nooit porno gedraaid. Nooit. Hoogstens een paar erotische films, ook erotische kunstfilms, (*glimlacht*) daar schaam ik me niet voor, en af en toe een sekskomedie, genre 'Onder het rokje stoot het bokje' en 'Als hete teven buzze geven'. Daar is toch niks mis mee? Daar was indertijd een groot en gevarieerd publiek voor. (*tot oudere toeschouwer*) Als ik me niet vergis was u toch ook een van de vaste bezoekers van de Ciné Lux? Maar alle kleine (*spottend*) 'artisanale' zaaltjes zijn verdwenen. Ook dat van mij, de Ciné Lux. Platgegooid. Nu staan er appartementen. En in ieder appartement hangt er een plasma TV, of hoe die dingen ook mogen heten. Ieder zijn eigen cinema. Oude man haalt herinneringen op. Oude man wordt melig. Ik ben veel te lang weg geweest. Zeventien jaar, acht maanden en drie lange dagen om precies te zijn. Dat is een lange tijd. Hij heeft mijn herinneringen gefilterd en gezuiverd en mijn kwaadheid gepolijst, maar het onrecht is gebeven. Nee, ik heb haar niet vermoord. Natuurlijk niet. Hoe zou ik ook kunnen.

Lijkt heel ons leven soms niet op een toneelstuk of een film, op een slecht geregisseerde verkleedpartij waarin iedereen optreedt met zijn eigen masker, in zijn eigen rol ... of juist in die van een ander ... tot de regisseur ons afvoert, definitief? Welke rol speelde Sandra? Ik weet het niet. En ik? Was ik alleen maar toeschouwer? (*sarcastisch*) Het scenario heb ik alvast niet verzonnen. Het leven zelf is de beste tragedieschrijver. We worden geboren in een wereld van toevalligheden. Het noodlot ligt op de loer en wanneer we het het minst verwachten, op de momenten dat we ons onbespied en onoverwinnelijk wanen, dan slaat het toe en bespringt het ons. Hoe sneller we proberen recht te kruipen en onze wilskracht te harden, des te doeltreffender en onverzettelijker wurgt het ons. Maar als je het wat ruimte geeft, dan wordt zijn greep bijna een streling. Als je het het wat tijd geeft, dan krijgt zijn aanwezigheid misschien zelfs iets vriendelijks. Het noodlot wordt beter

verdragen als het een beetje welkom en belegen is. 'Dit is de ten top gedreven dwaasheid van de wereld, dat wij, wanneer het lot ons misselijk maakt, vaak doordat we ons aan ons eigen gedrag hebben zatgevreten, de schuld van onze tegenslagen leggen bij de zon, de maan en de sterren; alsof we schurken zouden zijn door een hogere noodzaak, narren door hemelse dwang, boeven, dieven en verraders door een dominante constellatie van sferen, dronkaards, leugenaars en overspeligen door een opgelegde afhankelijkheid van planetaire invloeden; en alles waarin we niet deugen door een drijvende kracht boven ons. Een bewonderenswaardige uitvlucht voor de hoerenloper mens om zijn hitsige aanleg op een ster te schuiven!' Dit laat William Shakespeare zeggen in 'King Lear'. U hoeft het hier natuurlijk niet mee eens te zijn. Een personage kun je tenslotte alles laten zeggen. Nee, u hoeft het zelfs nooit met iemand eens te zijn. Lucht dat niet op? Maar met mij hoeft u het natuurlijk ook niet eens te zijn. Ik ben niet meer dan mijn eigen personage. Zoals Sandra en Zoë het hunne waren. En u het uwe bent. Als straks de lichten weer aan gaan, dan beseffen we in een helder moment misschien dat we ons eigenlijk alleen maar aan onszelf hebben zitten vergapen.

Tistje, de jongere versie van Tist, verschijnt voor het voordoek. Hij zingt of fluit een of ander wijsje uit een bekende film. Tistje draagt een geldkoffertje. Hij gaat aan de kassa zitten.

TIST Kijk! Ziet u die knappe jongeman? Dat ben ik. Ondertussen heeft de tand des tijds wel met bijzonder veel enthousiasme en met nog veel meer succes aan mij gevreten en ben ik in de achterhand misschien iets zwaarder geworden, maar toen, toen mocht ik er best zijn. Ik had geen slechte zaak. Integendeel. Vooral studenten kwamen in die tijd graag naar 'de Lux'. Jongens en meisjes. *(glimlacht veelbetekenend)* Meisjes. Waarom kwamen ze zo graag? Misschien juist omdat ik ook wel eens 'andere' films programmeerde. Geen porno, dat heb ik al gezegd, maar het betere erotische werk, daar was ik inderdaad niet vies van. Ik niet alleen, trouwens.

Er komt nu een jonge vrouw naar de kassa gewandeld. Het is Michelle, een bijzonder aantrekkelijke jonge vrouw. Ze laat zich graag verleiden door Tistje, maar ze wijst hem steevast af, hetgeen Tistje niet eens zo erg lijkt te vinden.

TISTJE Hey, Michelle.

TIST Michelle, my belle.

MICHELLE Dag Tistje. *((geeft hem een aai over zijn bol))*

TIST Hete truffel.

Een andere jonge vrouw verschijnt. Het is Sandrake. Sandrake is, om beleefd te blijven en het een klein beetje eufemistisch te zeggen, een niet zo knappe, onzeker, jonge vrouw. Ze draagt een bril met een ouderwets montuur dat ze zelf waarschijnlijk hip en cool vindt. Haar peper- en zoutkleurige haar plakt onverzorgd tegen haar hoofd. Sandrake blijft op korte afstand de twee 'flirters' bekijken.

TIST *(bitter)* Sandrake.

TISTJE Het is altijd een plezier om jou te zien, Michelle ...

TIST Charmeur.

TISTJE ... en het is een eer om jou als een van mijn beste klanten te mogen hebben.

MICHELLE Iemand moet dat toch zijn.

TISTJE Maar niet al mijn klanten zien er zo fantastisch uit als jij, Michelle.

MICHELLE Als een man je aanraakt met woorden, dan zijn zijn handen nooit ver weg.

TIST Klassewif!

TISTJE Goed gevonden, Michelle. Je bent niet alleen mooi, maar ook nog intelligent. Voorwaar een gevaarlijke combinatie.

MICHELLE Bedankt voor het compliment, Tistje.

TISTJE Wat brengt iemand als jij zo dikwijls naar een donkere filmzaal, vraag ik me wel eens af.

MICHELLE *(dubbelzinnig)* Het vooruitzicht op momenten van genot, wat anders? *(geeft geld)*

TISTJE *(al even dubbelzinnig)* Ik bied ze je graag aan *(neemt geld aan)* voor 80 frank, deze momenten van genot. *(geeft wisselgeld en een ticket)*

MICHELLE Bedankt.

TISTJE *(speels)* Als je op de achterste rij een plaatsje zoekt, dan kom ik straks, als de film loopt, even bij je zitten. Nog meer momenten van genot. *(overdreven)* Er zit een beest onder mijn huid.

MICHELLE *(glimlachend)* Nee, bedankt, ik heb schrik van 'beesten'.

TISTJE *(niet-gemeend)* Vind je me lelijk?

MICHELLE *(lachend)* Ja. En ik heb mijn fierheid.

TISTJE Maar seks zonder liefde is soms beter dan helemaal geen seks, Michelle.

MICHELLE *(ziet Sandrake; samenzweerderig fluisterend)* Ga maar naast Sandrake zitten. Die staat tochtig. Ik niet.

TISTJE *(kijkt onderzoekend naar Sandrake)* Ze komt hier ook regelmatig, maar ik krijg geen hoogte van haar. Ken je haar?

MICHELLE Van horen zeggen. Ze studeert theologie, geloof ik.

TISTJE *(spottend)* Whaw!

MICHELLE Dus weet ze alles van 'Het Beest'. *(lachend verdwijnt ze in de filmzaal)*

Nu Michelle verdwenen is, komt Sandrake langzaam naar de kassa. Op haar eigen, onbeholpen, onzekere en naïeve manier probeert ze Tistje nu te verleiden.

- TIST** Pas op, Tistje, jongen, 'onheil' is haar tweede naam.
- SANDRAKE** *(raapt al haar moed samen)* Jij bent niet lelijk, Tistje.
- TISTJE** *(spottend)* Oh jawel, ik ben wel lelijk. Ik heb bijvoorbeeld een lelijke kont, maar gelukkig hangt ze vanachter zodat ik ze zelf niet hoeft te zien.
- SANDRAKE** *(vat de spottende toon niet; heftig)* Dat is niet waar. Jij bent niet lelijk. Je bent ... *(stilletjes)* mooi.
- TISTJE** Vanavond draaien we 'Tess'.
- SANDRAKE** *(bits)* Dat wist ik al.
- TIST** Sandrake, Sandrake. Haar gedachten gingen nooit verder dan haar ogen. Dacht ik.
- TISTJE** Een kaartje?
- SANDRAKE** Natuurlijk.
- TIST** *(terwijl Tistje en Sandrake afrekenen)* Eerst was ze een gewone bezoeker, zoals alle anderen. Ik zou haar niet eens echt opgemerkt hebben tot ik in de gaten begon te krijgen dat ze twee, soms zelfs drie keer naar dezelfde film kwam kijken en dan af en toe onhandig met mij aan de praat probeerde te komen.
- SANDRAKE** Is er ... euh ... is er veel volk?
- TISTJE** *(schouderophalend)* Valt wel mee. ... Hou je van Polanski?
- SANDRAKE** *(schrikt; stamelend)* Van wie?
- TISTJE** Polanski. De regisseur.
- SANDRAKE** Nee.
- TISTJE** Omdat het al de tweede keer is dat je naar 'Tess' komt kijken.
- SANDRAKE** *(betrapt; kwaad)* Mag dat dan niet?
- TISTJE** Natuurlijk mag dat. Heel graag zelfs. Als al mijn klanten twee keer naar dezelfde film kwamen kijken, dan verdiende ik dubbel zoveel.
- SANDRAKE** Ik ... ik vind het een mooie film. Ontroerend.
- TISTJE** Hou je van ontroerende films?
- SANDRAKE** Ja.

TISTJE Ah zo. Veel plezier dan.

Sandrake blijft weifelend staan.

TISTJE Is er nog iets?

SANDRAKE *(schuchter)* Nee, Tistje.

TISTJE Veel plezier dan maar, Sandrake.

SANDRAKE *(gaat een paar stappen verder, twijfelt, draait zich dan om en gaat aarzelend terug naar Tistje)* Ik ... euh ... ik ... ga op de achterste rij zitten. Kom je ... je mag ... als straks de film loopt ... ik bedoel ...

TIST Zeg ja, Tist, zeg ja, verdomme.

TISTJE *(lachend)* Nee, bedankt, daar heb ik echt de tijd niet voor ...

TIST ... en al zeker niet de goesting. ... Lelijk wijf.

SANDRAKE *(heeft moed geraapt)* Misschien ... misschien wil je dan na de film iets met me gaan drinken, Tistje?

TISTJE *(bekijkt haar een beetje spottend)* Ik denk het niet. Ik ben geen uitgaanstype. Ik zit na het werk liever thuis.

SANDRAKE *(ontgoocheld)* Bij je vriendin?

TISTJE Nee, ik heb geen vriendin.

SANDRAKE *(hoopvol)* Nee?

TISTJE Nee. En ik heb daar voorlopig ook geen behoefte aan ...

TIST *(spottend)* Jij niet, nee.

TISTJE ... dat kan ik je wel verzekeren. Vaste relaties zijn iets voor 'volwassen' mensen, niet voor broekjes zoals ik.

SANDRAKE *(teleurgesteld)* Oh.

TISTJE Weet je wat, als het zover is, dan zal ik je zeker iets laten weten.

SANDRAKE Echt waar?

TISTJE Echt waar.

SANDRAKE *(onzeker glimlachend)* Ja. *(af)*

TISTJE Nog in geen duizend jaar.

Zoë verschijnt nu aan de kassa. Zoë is een knappe, zwartharige, jonge vrouw. Zoë is een uitbundig, complexloos, onbezorgd iemand. Slordig ook.

TIST *(met een krop in de keel)* Zoë. ... Ziet ze er niet prachtig uit?

TISTJE *(getroffen door een coup de foudre; stamelend)* Een bloem.

TIST Een bloem? Is dat alles? Je doet haar oneer aan, mijn jongen.

TISTJE Ik ben te weinig poëet om te beschrijven wat ik nu zie.

TIST Dat klinkt al beter. Al veel beter.

ZOE *(glimlacht)* Zijn die woorden standaard bij de prijs van het ticket inbegrepen?

TISTJE Ze zijn eenmalig.

ZOE Eenmalig voor alle vrouwen die je wel ziet zitten?

TISTJE Eenmalig, alleen voor jou, gemeend uit het diepste van mijn tenen.

ZOE Dan zal ik maar 'dank je' zeggen, zeker?

TISTJE Dat hoeft niet. Je glimlach volstaat.

ZOE Zolang je maar niet gaat vragen of je op de laatste rij naast me mag komen zitten als de film loopt.

TISTJE Dat zou ik niet durven.

ZOE Dan is het goed.

TISTJE Wil je na de vertoning ergens iets met me gaan drinken?

ZOE Je laat er geen gras over groeien.

TISTJE *(grijnst)* Dan kunnen ze het ook niet voor mijn voeten wegmaaien.

ZOE Heel ad rem.

TIST Vettig Tistje ten voeten uit.

TISTJE Maar je hebt nog geen antwoord gegeven.

ZOE Mag ik erover nadenken?

TISTJE Je hebt ongeveer drie uur de tijd. *(Zoë glimlachend af)* Whaw!

TIST Inderdaad. Whaw!

EINDE VAN HET EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

Het tweede bedrijf speelt zich volledig af de studio van Zoë. De studio van Zoë is die van een niet zo netjes iemand. Overal liggen kleren, papieren, boeken, borden en staan er resten van afhaalmaaltijden en lege glazen. De gootsteen staat vol afwas. Het wordt hoog tijd dat er een schoonmaakcommando door de studio raast.

Eerste tafereel – een avond, ca. drie maanden later

TIST Ik ben blij dat ik nog leef, dat ik leef zoals ik leef. Al is dat niet altijd zo geweest. Er was een tijd dat ik wou wegkruipen, dat ik wou wonen in de boeken die ik las, tussen letters, tussen woorden, tussen symbolen die allemaal hun eigen betekenis niet zien, maar pas waarde krijgen in de ogen van anderen die hen lezen. Als een witregel wou ik leven, zonder enige betekenis, hoe miniem ook of als een drukfout, ontsnapt aan het oog van de bezopen redacteur op maandagmorgen; of als een zwarte vlek, onderaan de laatste bladzijde, wanneer het er toch niet meer toe doet; daar zou ik de schandvlek zijn. *(het doek gaat open; we zien Zoë nu aan het fornuis staan)* Zoë was die dag van een volstrekt ongrijpbare volmaaktheid. ... *(glimlacht)* Zoals iedere dag trouwens.

Tistje komt binnen. Achter zijn rug verbergt hij een bos bloemen. Hij gaat naar Zoë en neemt haar van achteren vast.

TISTJE Dag schat. Wat eten we?

ZOE *(draait zich naar Tistje)* Als ik aan mijn moeder vroeg: 'wat eten we?', zei ze altijd: 'stront-op-een stokje'.

TISTJE Het ruikt lekker.

ZOE *(gespeeld)* Stront-op-een-stokje?

TISTJE Nee, zottinneke, wat je aan het maken bent.

ZOE Zoëziaanse spaghettisaus.

TISTJE Zoëziaanse spaghettisaus? En wat mag daar dan allemaal niet inzitten?

ZOE Al het eetbare wat ik hier in huis nog heb kunnen vinden en vooral ... veel liefde. *(geeft hem een kus)*

TISTJE *(geeft haar de bloemen)* Hier, voor jou.

ZOE Bloemen? Waar heb ik die aan verdiend?

TISTJE Aan het feit dat we vandaag precies 18 dagen, 10 uren en *(kijkt op zijn horloge)* 12 minuten bij elkaar zijn. En het zijn tot nu toe de schoonste 18 dagen, 10 uren en *(kijkt weer op zijn horloge)* 13 minuten van mijn leven geweest.

ZOE *(ernstig)* Voor mij ook.

TISTJE En dan te bedenken dat ik nog bijna twee maanden mijn uiterste best heb moeten doen om je te veroveren.

ZOE Er is voor een verliefde vrouw niets mooiers dan een man te zien spartelen, terwijl zij zelf als enige al heel goed weet dat ze hem toch zal binnenhalen.

TISTJE Bitch! (*citeert Zoë*) 'Zolang je maar niet gaat vragen of je op de laatste rij naast me mag komen zitten als de film loopt.'

ZOE Ik had die woeste, begerige blik in je ogen al onmiddellijk opgemerkt.

TISTJE Weet je dat ik dat vijf minuten voor ik jou ontmoette inderdaad aan iemand gevraagd had.

ZOE (*nieuwsgierig*) Oh ja? Aan wie?

TISTJE (*plagend*) Aan Michelle, een goede klant en vriendin.

ZOE En?

TISTJE Wat, en?

ZOE En, wat zei ze?

TISTJE (*speels*) Helaas, pastaspeculaas. Ook zij wist mijn gezelschap niet te smaken.

ZOE (*plagend*) Het lijkt me een verstandige vrouw. Moet ik jaloers worden?

TISTJE Absoluut niet. Zij kan in de verste verten niet aan jou komen ruiken. En al zeker niet aan jouw spaghettisaus.

ZOE Heel sterk, loverboy. Dek jij de tafel?

TISTJE (*kijkt sceptisch rond*) Ik zal mijn best doen. Zijn er nog ergens propere borden?

ZOE Dat is heel goed mogelijk. Hoeveel zijn er in gebruik?

TISTJE (*telt luidop de borden die in de gootsteen en overal verspreid in de kamer staan*) Zeventien.

ZOE Dan denk ik niet dat er nog propere zijn. (*kijkt in de kasten*) Nee, je zal moeten afwassen.

TISTJE Shit. (*begint vlugvlug enkele borden af te wassen*)

ZOE Ik heb nu eenmaal geen talent voor properheid. Sorry, foutje.

TISTJE Maar voor de rest ben je volmaakt?

ZOE Toch bijna.

TISTJE Dat is een hele geruststelling.

ZOE *(stopt; ernstig)* Je kan nog altijd terug.

TISTJE *(ook ernstig)* Nee. Nooit.

ZOE Hoe zit het eigenlijk met jouw volmaaktheid?

TISTJE Ik vrees dat die nog niet helemaal op punt staat.

ZOE Haha. Blijven oefenen, jongen. *(ernstig)* Weet je waarom er sterren aan de hemel staan? Zodat we ons kunnen verwonderen, want als we ons verwonderen, dan pas worden we eraan herinnerd hoe onvolmaakt we zijn.

TISTJE Whaw! Ik heb een filosofe aan de haak geslagen.

ZOE *(wrijft Tistje door het haar)* En schoonheid zit juist in het onvolmaakte. Een witte kattenpoot tussen drie zwarte, een omgewaaide boom in een jong dennenbos, *(geeft hem een tik tegen de neus)* een scheve neus in een recht gezicht.

TISTJE Is het dat in mij wat je aantrok?

ZOE *(nadenkend)* Misschien. *(schouderophalend)* Wat brengt mensen bij elkaar?

TISTJE Verliefdheid waarschijnlijk.

ZOE Verliefdheid, zeg je?

TISTJE Ook. Toch?

ZOE Een ondoorgrondelijk biologisch mechanisme dat mensen het waanbeeld geeft dat zij twee samen het meest geschikt zijn om het genetisch materiaal van hun beiden op de best mogelijke manier te laten overleven.

TISTJE Bah, nu laat je het zo klinisch klinken. Op die manier hoeft het voor mij bijna niet meer. Het is meer dan dat.

ZOE ... Je hebt gelijk. *(geeft hem een kus)*

TISTJE Er komt ook lust bij kijken. Goesting. *(neemt haar vast)*

ZOE Nu niet, Tistje, we gaan eten.

TISTJE Ik heb altijd goesting. Maar als ik dan soms plots ergens een lelijk vet wijf zie, dan is de goesting van het ene moment op het andere weg omdat dan beelden van een breed harig hol mijn gedachten proberen binnen te dringen. Dan is het over en out.

ZOE *(slaat hem lachend met een handdoek)* Bah, motzak. Je mag niet spotten met lelijke, dikke mensen.

TISTJE ... Heb jij nooit schuldgevoelens?

ZOE *(verwonderd)* Ik? Waarom?

TISTJE Omdat je zo mooi bent tussen al die lelijke mensen.

ZOE Zullen we het over iets anders hebben?

TISTJE Moet dat?

ZOE Ja.

TISTJE Okee. Kunnen we aan tafel?

ZOE Durf je?

TISTJE Ik leg mijn leven in jouw handen.

ZOE Doe dat maar niet.

TISTJE (*ernstig*) Een mens weet wanneer zijn bestemming op de deur klopt, Zoë.

ZOE Denk je?

TISTJE Ik weet het wel zeker.

ZOE En hoe dikwijls heb je dat gevoel al gehad?

TISTJE Nog nooit eerder.

ZOE Maar je hebt toch al eerder 'serieuze' relaties gehad.

TISTJE Toen dacht ik dat ze serieus waren, nu weet ik dat ze dat niet waren. Maar dit, dit is anders. Echt. Definitief. (*aarzelend*) Heb jij dat gevoel dan niet?

ZOE Vraag me geen dingen die ik niet kan beloven, Tist en wees blij met wat je hebt. We zullen wel zien.

TISTJE Ik weet dat je niet graag over je relaties spreekt, maar ...

ZOE ... Ik ... Jij bent de eerste ...

TISTJE (*verheugd*) Is het waar?

ZOE (*lachend*) Laat me uitspreken. De eerste echte. Is dat niet voldoende?

TISTJE Natuurlijk.

ZOE Zullen we dan maar gaan eten?

TISTJE Is goed.

ZOE Je hebt toch honger?

- TISTJE** Ik zou zelfs een dode rat kunnen opeten als er maar genoeg mosterd op zat. *(Zoë begint het eten uit te scheppen)* Ik zou het nog vergeten te vragen: hoe was de auditie?
- ZOE** Afwachten, zoals altijd.
- TISTJE** Heb je nog iets anders in 't verschiet?
- ZOE** Buiten dat kleine rolletje in 'Langs de kade' niets.
- TISTJE** Geduld, meisje, is een schone deugd. Binnen een paar jaar draai ik in mijn zaal een film met jouw naam in grote letters op de begingeneriek. *(plechtstatig)* Ziedaar mijn droom.
- ZOE** Een droom moet een droom blijven. Anders maak je hem kapot.
- TISTJE** Maar je mag hem nooit verloochenen. Een leven zonder droom is er geen.
- ZOE** En ben ik jouw droom of ben jij de mijne?
- TISTJE** *(waardierend)* Heel goed.
- ZOE** Zullen we dan nu gaan eten, dokter Freud?
- TISTJE** *(speels)* Zou ik dat wel doen? Is Zoëziaanse spaghettisaus eigenlijk wel eetbaar?
- ZOE** Alles is eetbaar ... *(grijnst)* ... alhoewel je sommige dingen wel maar één keer kan eten.
- TISTJE** En toch ga ik het proberen.
- ZOE** Je bent nogal zeker van jezelf, mannetje.
- TISTJE** Ik ben nogal zeker van jou.
- ZOE** Dankjewel.
- TISTJE** Smakelijk.
- Zoë en Tistje beginnen te eten, terwijl ze elkaar verliefd blijven aankijken. Ze stoppen af en toe een hapje in elkaars mond.*
- TISTJE** En als de Zoëziaanse spaghettisaus uiteindelijk dan toch niet helemaal goed eetbaar te zijn, dan kunnen we haar nog altijd gebruiken ... *(neemt wat saus in zijn handen)* ... om de nieuwe lichting Vlaamse topactrices mee te grimeren.
- Tistje smeert nu spaghettisaus op het gezicht van Zoë. Deze laat het glimlachend gebeuren en begint op haar beurt Tistje te 'grimeren'. Het wordt een beetje een vrolijke boel.*
- ZOE** Schoon. Heel schoon. Kunst van het bovenste knoopsgat.
- TISTJE** Kunst is het product van onze verbeelding. Dus alles is kunst. Wist je dat niet?

ZOE Alles?

TISTJE Alles. Alles wat er werkelijk toe doet is kunst. Jij. *(ze kijken elkaar diep in de ogen)* Je hebt mooie blauwe *(of andere kleur)* ogen. Vrouwen met blauwe ogen zijn familie van de goden.

Zoë glimlacht. Er wordt gebeld. Zoë en Tistje beginnen allebei te lachen.

ZOE Wie kan dat zijn?

TISTJE De controleur van het Vlaamse spaghettisauzenagentschap.

Ze lachen beiden nog harder. Zoë opent de deur. Daar staat Sandrake.

SANDRAKE Ik stoer toch niet?

ZOE Helemaal niet. Kom binnen.

Sandrake komt binnen. Ze is totaal verrast als ze Tistje ziet.

SANDRAKE Tistje?

TISTJE Sandrake?

SANDRAKE Wat doe jij hier?

TISTJE Ik ben op bezoek bij mijn vriendin.

SANDRAKE Is Zoë jouw vriendin?

TISTJE Ja.

ZOE Julie kennen elkaar?

TISTJE Sandrake is, of beter gezegd, was één van mijn beste klanten. *(tot Sandrake)* Ik heb je al een hele tijd niet mee gezien.

SANDRAKE Dat klopt.

TISTJE Woon jij hier?

SANDRAKE Ja, in de studio hiernaast.

TISTJE Dat is ... euh ... heel fijn voor jou.

SANDRAKE *(tot Zoë)* Ik kwam eigenlijk vragen of je me niet een paar eieren zou kunnen lenen.

ZOE Ja, natuurlijk. Ga even zitten.

SANDRAKE Het is hier precies een vrolijke boel.

TISTJE We waren elkaar aan het grimeren met spaghetti saus. Zoëziaanse spaghetti saus.

SANDRAKE Leuk.

...

TISTJE Hoe is het met je?

SANDRAKE Goed.

...

TISTJE Je studeert nog?

ZOE Sandra studeert theologie.

TISTJE Ah ja. Theologie dus.

SANDRAKE *(in de verdediging)* Ja. Daar is toch niks mis mee?

TISTJE Nee, natuurlijk niet. Het lijkt me alleen ...

SANDRAKE Wat?

TISTJE ... niet zo dadelijk iets voor jou.

SANDRAKE Waarom niet? Ken je me dan zo goed?

TISTJE Nee, natuurlijk niet. Het spijt me.

ZOE Hier, je eieren.

SANDRAKE Bedankt. Dan ga ik maar.

ZOE Dag Sandra.

TISTJE Dag Sandrake.

SANDRAKE Dag Zoë, dag ... Tistje. *(af)*

ZOE *(beetje spottend)* Heb je ooit iets met haar gehad?

TISTJE Ik? Nee, ben je gek. Hoe kom je daar bij?

ZOE De manier waarop ze naar je kijkt. Verliefd.

TISTJE Meen je dat?

ZOE Natuurlijk. Een vrouw heeft daar een neus voor.

TISTJE *(nadenkend)* Nu je het zegt, misschien dat Sandrake wel iets met mij zou gewild hebben, ja.

ZOE En jij had helemaal geen gevoelens voor haar?

TISTJE Jawel ... maar geen schone.

ZOE Zot. Had je veel contact met haar?

TISTJE Nee. Alleen aan de kassa. En jij?

ZOE Alleen oppervlakkig. Zij belt meer bij mij aan dan ik bij haar. Dikwijls voor pietluttigheden, een ei, een fles melk ...

TISTJE Sandrake. En ze studeert theologie? Ik heb eerlijk gezegd toch nooit de indruk gehad dat Sandrake van de slimsten was.

ZOE Foei, Tistje, dat mag je niet zeggen.

TISTJE Mag ik het niet zeggen of vind je het niet gepast.

ZOE Het is niet gepast.

TISTJE Nee, misschien niet, maar het is wel waar. Dat ik die indruk had, bedoel ik. Wie studeert er nu in godsnaam theologie? Als alle andere bestaande studierichtingen wegens numerus clausus volzet zouden zijn en geen enkele student meer konden toelaten, dan nog niet. Theologie.

ZOE Ik mag er dus van uit gaan dat je niet-gelovig bent?

TISTJE Dat mag je. Ik ben atheïst geworden omdat dat meer zekerheden biedt.

ZOE *(plagend)* Jij gaat zeker naar de hel.

TISTJE Tof. Ik ga daar heel wat bekend volk tegenkomen. Het zal er waarschijnlijk drukker zijn dan in de hemel.

ZOE En ik, ga ik er ook naar toe?

TISTJE Waarschijnlijk. Maar trek het je vooral niet aan. Je kan beter een meester zijn in de hel, dan een slaaf in de hemel.

ZOE Heb je ooit geloofd in een God?

TISTJE Ik heb het geprobeerd, wanhopig zelfs, *(glimlacht)* God is mijn getuige, maar als dat niet in een mens zit, dat geloven, dan werkt dat niet. Niet-geloven maakt ziekte, lijden en dood trouwens iets meer aanvaardbaarder.

ZOE God bestaat niet?

TISTJE Of hij moet verschrikkelijk ziek geweest zijn toen hij de wereld schiep. *(zelfzeker)* Nee. God bestaat niet. Ik ben er zelfs van overtuigd dat ieder weldenkend mens in zijn binnenste heel goed beseft dat God niet bestaat, maar een soort atavistische reflex doet hem de hoop op een beter hiernamaals

behouden en weerhoudt hem ervan de zinloosheid van het bestaan te onderkennen.

ZOE Maar die zekerheid heb je niet?

TISTJE Net zo min als ik de zekerheid heb dat kabouters en vliegende koffiepotten niet bestaan.

ZOE Altijd een antwoord klaar.

TISTJE *(grijnst)* Zelfs als je geen vragen stelt.

Zoë en Tistje kussen elkaar.

TIST Zoë en ik wentelden ons in het geluk dat alle verliefde mensen kennen of gekend hebben. Het geluk van een toevallige aanraking die nog intenser is dan de gewilde; het geluk van het opspringende hart bij het horen van zijn of haar stem, op een moment dat je dat niet verwacht, aan de telefoon bijvoorbeeld; het geluk van een secondenkus die uren duurt; het geluk van ... *(versombert)* 'En dus veroordeel ik u tot 35 jaar opsluiting', zei de rechter. *(langzaam en nadrukkelijk)* Vijfendertig jaar. Je moet ze eens proeven, die woorden. Ze blijven nasmaken. Vijfendertig jaar. Ik weet niet wat ik op dat moment voelde, toen de rechter ze uitsprak. Misschien glimlachte ik, want het beeld van mijn moeder dook voor mijn ogen op, dat weet ik zeker, het beeld van de ernstige moeder, de belerende, goedbedoelende, gelovige, godvrezende moeder, de moeder die me uitlegde wat 'tot in de eeuwen der eeuwen' betekende, toen ik haar vroeg wat ik me moest voorstellen bij het altijd rijstpap met een gouden lepeltje te mogen eten in de hemel of bij het eeuwig te moeten branden in de hel. 'De eeuwigheid moet je je voorstellen als een hele grote, loden bol', zei ze, 'eentje die zo groot is als onze aarde. En één keer in de honderd jaar komt er een ontegenwoordig klein vogeltje voorbij gevlogen en heel voorzichtig strijkt het met zijn vleugeltje over die loden bol. Wel', zei mijn moeder, 'als dan die hele grote, loden bol helemaal zal weggesleten zijn door de aanrakingen van het vogeltje eens in de honderd jaar, dan is dat het begin van de eeuwigheid.' Op die manier probeerde ze mij het onvoorstelbare te laten verteren, en dat lukte haar. Ik begreep het want ik geloofde in de magie van verhalen, en haar verhalen brachten me tot rust als ik wanhopig spartelde om niet helemaal ten onder te gaan als ik weer eens bezig was met de stormachtige verkenning van de diepten van het Niets. Maar toen die dag, waren er geen verhalen. Ze zouden me ook niet geholpen hebben. Hoe kon ik ooit nog rust vinden? Rust vinden betekent aanvaarding. Hoe kon ik mijn lot aanvaarden? Ik kon het niet. Natuurlijk niet. Geen enkel zinnig mens zou dat kunnen. Ik heb haar niet vermoord. Verhalen zouden me nu niet meer kunnen helpen. Ik kwam in opstand. Mijn hele wezen schreeuwde mijn onschuld uit, maar hoe harder ik schreeuwde, hoe meer er van binnen kapot ging. Ik stierf aan verzet. Maar ook het verzet stierf. Alleen de loden bol bleef bij me. Iedere dag knaagde ik een beetje van de tijd die voor me lag. Iedere dag een vleugelslag.

Tweede tafereel – een avond, enkele weken later

Zoë en Tistje zitten, in elkaar verstrengeld, in een zetel voor de TV. Tistje kijkt aandachtig naar het scherm, Zoë kijkt naar hem.

ZOE Wat zie je?

TISTJE Sst!

ZOE Waarom hou je zo van film? Ben je op de vlucht? Ben je bang voor de werkelijkheid?

TISTJE *(haalt zijn schouders op)* Welke werkelijkheid?

ZOE Die buiten de film.

TISTJE *(kijkt haar aan)* Wat is het verschil? De werkelijkheid van het bekijken van de film en die van het ondergaan van de werkelijkheid in de film zijn toch identiek?

ZOE Maar wat er zich afspeelt in de film 'gebeurt' toch niet?

TISTJE En dan? Wat 'werkelijk' van belang is, is hoe een mens zich op welk moment dan ook, voelt. Het werkelijkheidsgehalte van wat er wel of niet 'gebeurt' speelt daarbij geen enkele rol. Er zijn geen werkelijkheden, alleen maar interpretaties van feiten en gegevens.

ZOE Dus je kijkt liever naar een film, naar fictieve gebeurtenissen, dan naar mij?

TISTJE Liever? Dat heb ik niet gezegd.

ZOE Even graag dan? Voel je je beter door naar die film te kijken in plaats van door naar mij te kijken?

TISTJE Lieve schat, ik kan toch onmogelijk de hele avond naar jou zitten kijken. Je zou je ongemakkelijk gaan voelen. Ik ook.

ZOE Ik kijk graag naar je.

TISTJE Dat weet ik. Maar de grootste fout die je kan maken is jouw behoeften en verlangens op mij te projecteren.

ZOE *(zucht)* Nergens om geven zou een stuk gemakkelijker zijn.

TISTJE *(draait zich naar haar toe; lacht)* Gaan we ons een beetje wentelen in zelfbeklag?

ZOE *(bedelend)* Geef me iets waar ik me aan op kan trekken.

TISTJE ... Zou het helpen als ik je zei dat de wereld er iets beter op geworden is sinds jij er deel van uitmaakt?

ZOE Voor jou? Alleen voor jou?

TISTJE Voor iedereen. Maar zeker ook voor mij.

ZOE *(geeft hem een kus)* Dankjewel. ... Vind je mij labiel?

TISTJE Absoluut niet. ... (*speels*) Alleen een beetje onevenwichtig. ... Soms.

ZOE Haha. Wanneer gaan we samenwonen?

TISTJE Wil je dat echt?

ZOE Natuurlijk. Jij toch ook.

TISTJE Ja. Ben je gehaast?

ZOE Dat niet. ... Maar ... dan ben ik verlost van Sandrake.

TISTJE (*spottend*) Dat is een heel goede reden.

ZOE Zo bedoel ik dat niet.

TISTJE Valt ze je lastig?

ZOE Ach, lastig vallen.

TISTJE Miserie houdt van gezelschap.

ZOE De laatste tijd komt ze twee, soms zelfs drie keer per dag langs. Ze wil
blijkbaar goede maatjes met me worden, maar ze is nu eenmaal niet mijn type.

TISTJE Dat kan ik me voorstellen. Jij bent ...

ZOE (*koketterend*) Knap?

TISTJE Zij is lelijk. Jij bent ...

ZOE Lief?

TISTJE Zij is liever ... liever iemand anders, denk ik. Jij bent ...

ZOE Open?

TISTJE Zij is gesloten.

ZOE Ik ben ...

TISTJE ... een sloddervos.

ZOE ... en zij is nauwgezet.

TISTJE Ze is zo nauwgezet dat ze 's morgens zelfs de haren op haar gat kamt?

ZOE Ik denk niet dat er grotere tegenpolen bestaan dan wij twee.

TISTJE (*plagend*) Tegenpolen trekken elkaar aan. Misschien daarom dat ze jou zo
graag opzoekt. Ze heeft iets in je gezien.

ZOE *(ernstig)* Ik weet het niet. Er is iets vreemds met haar. Ze is Ik weet het niet. Ik zie geen authenticiteit als ik haar zie. Nooit. Ik vermoed een masker maar ik weet niet waarom ze het draagt. Doet ze het bewust? Doet ze het onbewust? Ik weet het niet. Soms denk ik dat ze beter iemand kan nadoen dan iemand zijn.

TISTJE *(plagend)* Een uitstekende eigenschap voor een actrice. Ben je jaloers?

ZOE *(geïrriteerd)* Ach.

TISTJE Misschien is ze depressief.

ZOE Ja, misschien maakt studeren over God haar depressief.

TISTJE En jij bent haar reddingsboei.

ZOE *(bang)* Denk je?

TISTJE Dat zou kunnen. Misschien.

ZOE Zou ze ... zou ze zichzelf iets kunnen aandoen, denk je?

TISTJE Je denkt aan zelfdoding? Een mens moet leven zolang hij kan, niet zolang hij moet. Je moet het leven bekijken als een geschenk, en als dat geschenk voor jou geen enkele betekenis meer heeft, dan geef je het terug.

ZOE Tist!

TISTJE Sorry als dat hard klinkt.

ZOE Ze heeft het niet gemakkelijk, denk ik.

TISTJE Omdat ze zo lelijk is?

ZOE Ook ja.

TISTJE Lelijke dingen hebben hun eigen schoonheid.

ZOE Daar is ze niet mee geholpen.

TISTJE Daar kunnen wij toch niets aan doen. Ze moet zichzelf aanvaarden. Dat kunnen wij niet in haar plaats doen. Sommige mensen denken dat, als ze maar hard en lang genoeg janken, de oorzaak van hun ellende wel vanzelf zal verdwijnen.

ZOE Je bent echt wel hard.

TISTJE Eerlijk, zal je bedoelen.

ZOE ... Ook.

- TISTJE** Als ze haar eigen leven in stand wil houden, dan zal ze dat op de eerste plaats door haar eigen inspanningen moeten doen.
- ZOE** Maar we moeten haar toch op de een of andere manier kunnen helpen. Als ze dat wil.
- TISTJE** Weet je wat? We huren haar een gigolo! *(er wordt geklopt, maar Zoë en Tistje horen dit niet)*
- ZOE** Tist!
- TISTJE** *(enthousiast)* Ja! *(Sandrake komt binnen, ze dacht dat die 'ja' voor haar bedoeld was; Zoë en Tistje zien haar niet)* We bellen een escortservice en sturen een knappe, jonge kerel op haar af. Ze gaat niet weten wat er haar overkomt. Stel je voor, ze is nog maagd, er wordt gebeld, en plots staat er een jonge prins voor haar, goed geschapen, maar dat ontdekt ze natuurlijk pas later. Zij, die zichzelf ziet als de oogappel van koning miserie, zie je het al voor je? *(Zoë begint te lachen)* En de knappe, jonge prins berijdt Sandrake *(Sandrake schrikt)* voor het eerst in haar leven. Weg met die banaan! Here is the real stuff! *(Zoë lacht nog harder)* Zij, het lelijke eendje, een vrouw met de aantrekkingskracht van een moeras, zij is plots het centrum van genot. Haar prins glipt eerst met zijn tong bij haar naar binnen ... *(Sandrake verdwijnt)*
- ZOE** *(lachend)* Stop! Je bent gemeen, Tistje.
- TISTJE** Gemeen? Ik? Nee. Een beetje plagerig? Ja, dat wel. Als ze problemen heeft, dan zal ze die zelf moeten aanpakken, Zoë. De mens is meer meester van zijn eigen lot dan hij zelf denkt. Wachten op de prins is gemakkelijk, maar hij komt niet. Vergeet het maar. Hoe dikwijls je hem ook uitnodigt. Hij komt niet.
- ZOE** Maar dat mag geen reden zijn om haar te laten stikken.
- TISTJE** Misschien doe ik dat, misschien ook niet. Maar ik weiger pertinent om alle leed van de wereld te dragen. Dat kan ik trouwens niet. Jij ook niet.
- ZOE** Ik snap jou soms niet. Je klinkt zo egoïstisch.
- TISTJE** Je gebruikt de foute woorden, Zoë, en je maakt van de omstaander bijna een misdadiger en van de misdadiger een slachtoffer. Ik doe haar geen onrecht aan door haar niet te helpen, zij doet zichzelf onrecht aan als ze zichzelf niet helpt. Zij is haar eigen misdadigster.
- ZOE** Maar als ze dat inzicht niet heeft?
- TISTJE** Heeft ze het niet of is het gemakkelijker voor haar om het niet te hebben of het niet te willen hebben?
- ZOE** Ik weet het niet. Ik weet wel dat ik medelijden met haar heb.
- TISTJE** Als we van 'medelijden' 'medeleven' maken, dan verandert 'lijden' ook gemakkelijker in 'leven'.
- ZOE** Ik wist niet dat jij het Parochieblad las.

Er wordt geklopt.

- ZOE** Daar zal je haar hebben. *(gaat naar de deur)*
- TISTJE** Zal ik de gigolo spelen?
- ZOE** Tist! *(laat Sandrake binnen)*
- TISTJE** Als je van de duivel spreekt.
- ZOE** Tist!
- SANDRAKE** Hadden jullie het over mij?
- TISTJE** Voelde je jouw oren al rood worden?
- ZOE** Ik vertelde net tegen Tistje dat je af en toe op bezoek komt.
- SANDRAKE** Je vindt dat toch niet erg?
- ZOE** *(niet echt overtuigend)* Neenee, helemaal niet.
- TISTJE** Hoe gaat het met je?
- SANDRAKE** Goed.
- TISTJE** En met je studie?
- SANDRAKE** Daar ben ik mee gestopt.
- ZOE** Hoe? Daar heb je me niets van verteld.
- SANDRAKE** Ik heb het ook nog maar pas beslist.
- TISTJE** Misschien is dat zo stom nog niet.
- ZOE** Maar waarom? Wat ga je nu doen?
- SANDRAKE** Ik weet het niet. Ik ... euh ... ik zou actrice willen worden.
- TISTJE** *(verslikt zich)* Euh ...
- ZOE** Euh ...
- SANDRAKE** *(heftig)* Wat is er? Denken jullie dat ik dat niet aankan? Dat het mij niet zal lukken? *(nog heftiger)* Vinden jullie mij misschien te lelijk?
- TISTJE** Lelijk? Nee.
- ZOE** Nee, absoluut niet.
- TISTJE** Je hebt alleszins een heel mooie stem.

- ZOE** Een fantastische stem.
- TISTJE** Alleen een beetje bijschaven.
- ZOE** Een paar dictielessen.
- TISTJE** Een goede stemcoach.
- ZOE** Veel oefenen.
- TISTJE** Een paar uur logopedie.
- SANDRAKE** Jullie spotten met mij. Jullie vinden mij lelijk. Ik weet het. Ik ben lelijk.
- ZOE** Dat is ... euh ... dat is niet waar.
- SANDRAKE** Jullie hoeven me niet tegen te spreken. Ik ben lelijk. Ik wil de nacht geen oneer aan doen door te vertellen dat ik zo lelijk ben als hem, maar het komt wel aardig in de buurt van wat ik bedoel.
- ZOE** Je moet de dingen niet zo negatief bekijken, Sandrake. Heb wat meer vertrouwen in jezelf, bouw je leven op met je eigen mogelijkheden, niet met die van iemand anders.
- TISTJE** Doorbreek de grenzen van je denken en alles wordt mogelijk. Om de dingen anders te maken is het soms voldoende om ze anders te zien.
- ZOE** Ik zal je helpen, Sandrake, ik heb wel wat relaties.
- TISTJE** Ik ... euh ... ik ook. Een mens mag tenslotte niet stil blijven staan. Iedereen heeft wel eens wat meer uitroptekens nodig in zijn leven.
- SANDRAKE** *(ernstig)* Het is tof wanneer een mens goede vrienden heeft.
- ZOE** Kwam je ... euh ... eigenlijk om een bijzondere reden?
- SANDRAKE** *(heftig)* Nee! Moet dat dan?
- ZOE** *(sussend)* Nee, natuurlijk niet. Je bent altijd welkom, meisje.
- SANDRAKE** *(plots poeslief; ze omhelst Zoë)* Je bent zo lief. Jullie zijn geweldig. *(laat zich bij Tistje in de zetel vallen)* En hoe is het met jou?
- TISTJE** *(een beetje verrast)* Goed. Dank je.
- SANDRAKE** Misschien draai je binnen enkele maanden wel een film waarin ik de hoofdrol speel.
- TISTJE** Euh ... dat zou kunnen, maar zo snel gaat het meestal niet. De weg naar succes is geplaveid met ... euh ...
- ZOE** Met vele valstrikken.

TISTJE Juist.

ZOE Je moet heel wat geluk hebben.

TISTJE Talent alleen, en dat heb je ongetwijfeld, talent alleen is inderdaad niet genoeg.

SANDRAKE Ze gaan Sandrake niet stoppen. Niemand gaat Sandrake stoppen. Niemand. Ik word de beste actrice van de wereld.

ZOE Nou nou.

SANDRAKE Ik wil niet langer een orkest zijn dat altijd dezelfde triestige melodie speelt. Ik word een meidengroep die vrolijke liedjes zingt.

TISTJE Sandraka-3!

SANDRAKE *(kwaad)* Lach me niet uit! *(begint Tistje te slaan)* Lach me niet uit, zeg ik!

ZOE Sandrake, stop! *(trekt Sandrake weg)*

TISTJE Dziejeezes, jij bent niet normaal, mens.

ZOE Het is al goed, Tist.

SANDRAKE *(haar tranen bedwingend)* Het spijt me.

ZOE Misschien kan je nu maar beter gaan.

SANDRAKE *(heftig)* Fuck you, allebei! Klootzak! Teef! *(af)*

ZOE *(totaal verbouwereerd)* Wat was dat?

TISTJE Daar scheelt toch echt iets met dat kind.

ZOE Ze moet verschrikkelijk ongelukkig zijn.

TISTJE Geeft de pijn van het ongeluk je het recht om stommititeiten te zeggen of om andere mensen uit te schelden? Ik denk het niet.

ZOE Maar ze kan er misschien niets aan doen.

TISTJE *(geïrriteerd)* Begin je weer? Of je nu een 'winner' of een 'loser' bent, je zal toch zelf je eigen leven in eigen handen moeten nemen. En als 'loser' al zeker.

ZOE Ze laat zich te veel meeslepen door haar emoties.

TISTJE Wat je zegt.

TIST Redelijkheid is slechts zelden de drijfveer van menselijk handelen. Of zoiets.

TISTJE Als menselijk handelen alleen maar het gevolg van redelijkheid zou zijn, dan was het leven ongetwijfeld een stuk aangenamer. Voor iedereen.

TIST Zie je wel.

ZOE Dus emoties zijn niet belangrijk?

TISTJE Komaan zeg, dat heb ik toch niet beweerd? Je kan emoties en rede gewoon niet op dezelfde lijn plaatsen. Alles begint met inzicht.

ZOE Alles?

TISTJE Alles ja.

ZOE Als het al klopt wat je zegt, dan is nog niet iedereen zo belezen of intelligent als jij om dat inzicht te hebben.

TISTJE Het klopt, geloof mij, maar het heeft helemaal niets met intelligentie of kennis te maken. Of je nu veel weet of niets, of je nu alles kent of niets, als je jezelf niet kent, dan weet je niets, dan ben je niets. Dat enig inzicht volstaat.

ZOE Dat enig inzicht is misschien nog te hoog gegrepen. Voor Sandrake bijvoorbeeld.

TISTJE Onwetendheid is de enige verdediging van domme mensen, omdat ze de gemakkelijkste is. (*zucht*) Je moet je niet excuseren voor haar tekortkomingen, Zoë, dat doe ik ook niet, niet voor de hare, ook niet voor de mijne. Als zij excuses zoekt voor de hare, dan is dat haar zaak. Je kan nu eenmaal niet iedereen redden. Het is niet omdat haar leven van een grote triestigheid getuigt, dat dat van ons dat ook moet doen.

ZOE Nee.

TISTJE Dadelijk ga je me nog vertellen dat je haar gaat missen als we binnenkort verhuisd zijn.

ZOE (*blij*) Verhuisd? Meen je dat?

TIST Hoe zou ik jou iets kunnen weigeren?

TISTJE Hoe zou ik jou iets kunnen weigeren?

ZOE Wanneer?

TISTJE Wanneer we iets gevonden hebben.

ZOE (*ongeduldig*) Wanneer gaan we op zoek?

TISTJE Morgen. Gisteren.

ZOE Waar gaan we naar toe?

- TISTJE** Naar waar je maar wil. Naar de stad? Oké, maar daar verzuip je in het overaanbod mensen. Naar het platteland? Oké, maar in een dorp kan het boerenlulgehalte verschrikkelijk hoog zijn.
- ZOE** *(lachend)* Mij maakt het niet uit. Als we maar samen zijn.
- TISTJE** Dat zullen we. We pakken het leven bij zijn stengel en vreten het helemaal op.
- TIST** Alleen in een cel. Weer een dag minder te gaan. Het leven is te kort, maar de dagen zijn hier te lang. Het sporadisch gefluit van een vogel herinnert me aan wie ik ooit was maar nooit meer zal zijn. Onderkoeld van geest ben ik. Afwezigheid van geliefden verkilt het hart. Mijn linkerhand is nu mijn beste vriend. Herinneringen spelen op. Mijn nog jonge verleden roert zich. 'Er is niks mis met in het verleden te leven,' zei een cipier me ooit, 'want uiteindelijk bestaat er meer verleden dan heden.' Herinneringen zijn een bevrijding uit de tirannie van het nu, ik heb ze nodig, maar tegelijkertijd nestelen ze zich op mijn borstkas, verworden ze tot angst en verstikken ze me langzaam. Ik proef het. Angst heeft altijd diezelfde smaak. Angst vermenigvuldigt mijn ordeloze gedachten. Ik heb nu zelfs schrik van de dagen dat ik me min of meer gelukkig voel. Herinneringen werpen een lange schaduw, als je daar te lang in blijft staan, krijg je het nooit meer warm. Kil is het graf waarin ik woon.

Derde tafereel – een avond, enkele weken later

De studio van Zoë. Overal staan nu verhuisdozen. Zoë is aan het inpakken.

- ZOE** Ik ben blij dat we eindelijk kunnen verhuizen. Sandrake begint me nu serieus op mijn gestel te werken.
- TISTJE** Komt ze nog altijd zo dikwijls over de vloer?
- ZOE** Ik ben nog geen vijf minuten thuis of ze staat al voor de deur. Ik heb soms de indruk dat ze me uitloert.
- TISTJE** Ze zal niet graag alleen zijn.
- ZOE** *(geïrriteerd)* Dat is nog geen reden om mij constant lastig te vallen.
- TISTJE** Zeg haar dat dan.
- ZOE** *(berustend)* Ach, nu hoeft het niet meer.
- TISTJE** *(ironisch)* Als ze er niet meer tegen kan om alleen te zijn, dan heeft ze geen andere keuze meer dan te sterven.
- ZOE** Ik hoop toch dat we haar over dat punt heen getild hebben.
- TISTJE** Als dat zo is, dan heeft ze dat vooral aan zichzelf te danken. Wij hebben haar hoogstens een duwtje gegeven. *(spottend)* Trouwens, ze zal niet zo snel sterven. Alleen wie geleefd heeft, sterft.
- ZOE** *(plagend)* Dan zal jij duizend keer sterven?

- TISTJE** Ik hoop het. Wat voor werk doet ze nu eigenlijk?
- ZOE** Ze werkt deeltijds voor een klein bedrijfje dat gespecialiseerd is in spraaktechnologie. Ze moet allerlei instructies en gebruiksaanwijzingen inspreken, in verschillende talen, zelfs in dialecten.
- TISTJE** Amai, van theologie naar technologie. Van een vooruitgang gesproken.
- ZOE** Ze heeft me verteld dat ze nu zelfs de 'stem' is geworden van een nieuw navigatiesysteem. Tienduizenden automobilisten zullen haar binnenkort 'Draai terug waar het kan', horen zeggen.
- TISTJE** Nu ben ik pas echt jaloers.
- ZOE** Misschien is dat wel het hoogst haalbare voor haar.
- TISTJE** Een mens kan maar beter berusten in de beperkingen die het lot hem in al zijn onverschillige wijsheid heeft nagelaten. Als Sandrake zich eenmaal bewust is geworden van haar beperkingen en er zich bij heeft weten neer te leggen, dan zullen ze ook niet langer een probleem voor haar zijn. (*grijnst*) Ik heb me ook moeten neerleggen bij al mijn talenten.
- ZOE** Klinkt dat niet een beetje arrogant?
- TISTJE** Dat klinkt niet alleen een beetje arrogant, dat is ook zo bedoeld, Ik, Vettig Tistje, ik zeg het, ik ben arrogant en ik ben er fier op. Ik heb genoeg arrogantie voor 2 personen. Ik, Vettig Tistje, ik schreeuw mijn naam uit door de straten, alhoewel ik hem niet eens foutloos kan schrijven! Zo is dat. Ieder mens probeert zijn bestaan te rechtvaardigen door uitzonderlijk veel belang te hechten aan wat hij of zij doet met zijn of haar talenten. Het leven van Sandrake zal snel gerechtvaardigd zijn.
- ZOE** Bij iemand die vol is van zichzelf, is er meestal geen plaats meer voor anderen.
- TISTJE** Ben ik zo vol van mezelf? Meen je dat?
- ZOE** Jij niet. Ik denk dat ik voller ben van jou dan jij dat bent van jezelf.
- TISTJE** Je bent een dichteres. Mijn dichteres. Je staat dicht bij mij dan wie dan ook.
- ZOE** Correctie. Ik zit dicht bij jou dan wie dan ook.
- TISTJE** (*haalt haar aan*) Kom hier, en laten we van elkaar genieten. (*geeft haar een kus*) Elk moment dat we niet van elkaar genoten hebben is een verloren moment. Schrappen. Deleten, die momenten.
- ZOE** Ik ben zo blij dat ik je heb leren kennen. Ik voel me bevrijd. Andere mensen willen zich binden in een relatie, maar ik ben nu pas echt vrij. Niets hoeft nog. Ik adem door jouw mond.
- TISTJE** Ontmoeten is niets meer moeten. Niksmoeten. Ontmoeten is alleen maar leren en groeien en gelukkiger worden. Ik wil vandaag met jou niksmoeten.

- ZOE** *(geeft hem een kus)* Hier. Een kleine beloning. *(draait zich af en wil opstaan)*
- TISTJE** *(met GPS-stem)* 'Draai terug waar het kan.' *(Zoë lacht en draait zich terug naar Tistje)*
- ZOE** *(ook met GPS-stem)* 'Draai hem een tong als het kan.' *(doet dit)*
- TIST** Vrijen op GPS.

Nu volgt een stomende maar vooral speelse vrijscène tijdens dewelke Sandrake zonder kloppen binnen komt gelopen. Zoë en Tistje merken haar niet op. Met steeds groter wordende ontreddering bekijkt Sandrake het vrijende koppel.

- TIST** De poorten van de hel worden nu geopend.
- TISTJE** *(legt zijn handen op de borsten van Zoë)* 'Ga de rotondes op en neem de eerste afslag naar beneden.' *(gaat nu langzaam met zijn handen naar beneden)*
- ZOE** *(houdt zijn handen tegen)* 'U nadert een file.'
- TISTJE** 'Neem eerste afslag.' *(legt zijn handen nu op haar achterste)*
- ZOE** *(begint zijn broek los te knopen)* 'Recht aanhouden over 30 centimeter.'
- TISTJE** 'En na drie minuten ...'
- ZOE** *(maakt nu kreun- en klaarkomgeluidjes)*
- TISTJE** '... hebt u uw bestemming bereikt. Hebt u uw bestemming bereikt. Hebt u uw bestemming bereikt.'

Schaterend vallen Zoë en Tistje in elkaar armen.

- TIST** Het is gelach van op het schavot. Van uit het graf.

Sandrake slaat de handen tegen het hoofd en stoot een schril, waanzinnig, bijna onmenselijk geluid uit. Verbijsterd kijken Zoë en Tistje naar haar.

- TIST** Het spookte in mijn binnenste. Mijn gedachten bewogen zich in een staat van ontbinding. Ze kriskrasten in mijn hoofd en botsten tegen de wanden van mijn schedel. De tranen die ik liet en die ik at waren scherp als spijkers. Ze sloegen mijn ziel lek. Niets was ik nog, nog minder dan een zandkorrel was ik. Dacht ik. Als ik vandaag sterf, of morgen, of over vijftig jaar, wat maakt het uit, dacht ik. Ik wou niet langer geharnast door het leven gaan. 'Het leven is een kleed dat men moet afleggen wanneer het niet meer past', schreef Marcus Aurelius. Ik zocht verlichting voor de ziekte van dat leven en dacht die in een zelfgekozen dood te vinden. Duitsers, juist zij, weten dat zo goed te verwoorden. Der Freitot. De vrijdood. Het sterven van de hoop. Maar als je niet bestaat dan is ook de dood zinloos. Een zinloze dood als antwoord op een zinloos leven? Misschien was het wel die gedachte die me onbewust van spoor deed veranderen.

Was er dan toch nog ergens hoop voor mij? Zou de nacht de ochtend nog ooit raken? Kon ik de loden bol verslaan?

EINDE VAN HET TWEEDE BEDRIJF

DERDE BEDRIJF

Het derde bedrijf speelt zich (voornamelijk) af in de studio van Sandrake. Identieke indeling als de studio van Zoë. Alleen is de studio van Sandrake klinisch zuiver. En klinisch koud. Alles straalt en glanst, maar er is geen enkel teken van enig persoonlijk leven. Geen schilderijtjes, geen posters, geen foto's, niets.

Eerste tafereel – een avond, maanden later

We kijken op de rug van een vrouw die eten aan het maken is. We denken dat het Zoë is. Kapsel, kleding en houding zijn 'Zoësiaans' (geen bril meer, zwarte (of blonde) pruik ...).

TIST Ze hebben me vrijgelaten. Maar opnieuw blijf ik alleen achter. Opnieuw in een cel. Ook door die eenzaamheid moet ik heen. Opnieuw. Of ik zou ze moeten leren koesteren. Opnieuw. 'Wie van eenzaamheid geniet, is een beest of een God', schreef Francis Bacon. Een God ben ik zeker niet. Ben ik een beest? Word ik een beest? Een wolf? Ik ben enig kind. Ik ben mijn eigen familie. Mijn ouders zijn al meer dan 30 jaar geleden gestorven. In een auto-ongeluk. Toen ze een maand dood waren, ben ik beginnen wenen. Maar het waren bittere tranen van schaamte, van schaamte om mezelf, omdat ik geen tranen van verdriet voor hen had kunnen opbrengen. Het was de laatste keer dat ik geweend heb. Nooit zal ik nog wenen. Huilen wolven? Ik zal alleen nog lachen. De gelaten vrolijkheid van het einde van een leven.

TISTJE *(komt binnen met een bos bloemen; aarzelend blijft hij staan)* Dag.

TIST Ze is dood.

De vrouw draait zich om en glimlacht. We zien nu dat het niet Zoë, maar Sandrake is die zich de 'look' van Zoë heeft toegeëigend en eigen gemaakt: kapsel, kleding, houding. Ze draagt nu ook geen bril meer.

SANDRAKE Dag schat. *(verrast)* Je hebt bloemen bij? Dat is lief. *(gaat naar hem toe en kust hem)* Hebben we iets te vieren?

TISTJE Euh ... nee ... zomaar.

SANDRAKE *(vrolijk)* Ik ben spaghetti aan het koken. Met zelfgemaakte spaghettisaus. *(het gezicht van Tistje betreft nog meer)* Scheelt er iets?

TIST Zoësiaanse spaghettisaus.

TISTJE Nee.

SANDRAKE *(berispend)* Je denkt toch weer niet aan haar.

TIST Natuurlijk wel.

TISTJE Nee. ... Ze was ...

SANDRAKE *(onderbreekt hem)* Ze is dood, Tistje. Vergeet haar. Ze heeft je achtergelaten. Ze heeft zelfmoord gepleegd. Ga verder met je leven. Met ons leven. Hallo!

TISTJE Ik kan het maar niet begrijpen.

- SANDRAKE** Je wil het maar niet begrijpen. Ze was ziek, Tistje. Psychisch ziek. (*bewust kwetsend*) Rot in de hersenen. Ze kon het leven niet aan. Ze kon zoveel geluk niet aan. Ze heeft het me zelf verteld. Waarom geloof je me niet?
- TISTJE** Ze zou het mij ook verteld hebben.
- SANDRAKE** Maar dat heeft ze niet gedaan. Ze heeft het je niet verteld. Ze wilde je niet lastig vallen met haar ziekte omdat ze teveel van je hield.
- TISTJE** (*citeert*) 'Geluk kan niet blijven duren. Aan alles komt een einde. Het spijt me. Ik wil gecremeerd worden. Vaarwel.' Een heel leven, samengevat in vijf banale zinnen.
- SANDRAKE** Vergeet dat briefje. Vergeet haar. Haal die koudheid neer.
- TISTJE** Maar we hadden een heel leven voor ons, een hele toekomst samen.
- SANDRAKE** (*nog altijd troostend*) En nu hebben wij die.
- TISTJE** (*heftig*) Ik mis haar. Mijn ziel groeit niet meer zonder haar. Ze lijdt schipbreuk.
- SANDRAKE** Zoë zou hoe dan ook ten onder zijn gegaan. Ze zou je meegesleurd hebben.
- TISTJE** En dan? Ik zou maar al te graag met haar zijn meegegaan.
- SANDRAKE** Waarom willen we per se het dichtst zijn bij diegenen die het meest schadelijk zijn voor ons?
- TISTJE** (*bekijkt haar*) Is dat zo?
- SANDRAKE** Maar God heeft je naar mij geleid, Tist. Je zocht troost en je vond die. Bij mij. Want God heeft plannen met ons. Dat heb ik altijd al geweten. We zijn voor elkaar bestemd.
- TISTJE** (*cynisch*) Waarom heeft Hij mij en haar dan niet voor elkaar bestemd?
- SANDRAKE** Zijn wegen zijn ondoorgroendelijk.
- TISTJE** Ik zal nooit meer gedachteloos tevreden kunnen zijn zonder haar.
- SANDRAKE** (*raakt hoe langer hoe meer geïrriteerd*) Hou nu toch eens op over haar. Leef nu. Zoë was ziek omdat ze zoveel geluk niet kon hanteren. Het was te volmaakt. Ze leefde constant met de schrik dat er een einde aan zou komen en die angst werd hoe langer hoe ondraaglijker. Ze voelde waarschijnlijk aan dat het fout zou lopen, dat het fout moest lopen en ze besloot om er op een hoogtepunt mee te stoppen omdat het vanaf dat moment toch maar alleen bergaf zou gaan.
- TISTJE** Maar waarom? Het hoefde per se toch niet zo te lopen?
- SANDRAKE** (*heftig*) Ze was depressief. Daarom.

TISTJE *(bitter)* En wij dachten dat jij depressief was. Als er iemand zelfmoord zou begaan, dan was jij het, dachten wij.

SANDRAKE *(verbaasd)* Ik? Ik mezelf iets aandoen? Nee. Hoe kom je daar bij? Ik zou mezelf nooit kunnen doden, daarvoor ben ik te veel van het leven gaan houden.

TISTJE Is dat zo?

SANDRAKE Ja, dat is zo. Maar ik heb ook mijn problemen gehad, dat weet je. De schoonheid van het leven bestaat juist uit licht en schaduw.

TISTJE We hebben je belachelijk gemaakt, we hebben je uitgelachen.

SANDRAKE Dat weet ik.

TISTJE Sorry.

SANDRAKE Gelukkig heb ik leren relativeren.

TISTJE De dag voordat we zouden verhuizen. Alles was geregeld. Ze keek er zo naar uit. Ze verlangde er zo heftig naar.

SANDRAKE Waarom?

TISTJE We zouden helemaal op onszelf zijn. Niemand zou ons ...

SANDRAKE ... zou ons dan lastig vallen? Is het dat wat je wil zeggen?

TISTJE Ja. ... Nee. ... Ja.

SANDRAKE *(bitter)* Bedankt!

TISTJE *(glimlacht wrang)* Je hebt toch leren relativeren?

SANDRAKE Wij ... wij kunnen ook gaan samenwonen als je dat wil. We zeggen onze appartementen op. We zoeken iets anders. Misschien kunnen we gaan wonen in dat huis dat jullie ...

TISTJE *(kortaf)* Geen sprake van.

SANDRAKE *(bits)* Dan niet. *(schakelt onmiddellijk weer over; lief)* Weet je dat veel van de films die ik gezien heb me helemaal niet interesseerden?

TISTJE *(niet geïnteresseerd)* Oh nee?

SANDRAKE Nee. Ik kwam vooral om jou te zien. Ook voor de films natuurlijk. Ik hou van film, van theater ook. Films schenken troost. Vooral toen. Ze hielpen om te vergeten hoe lelijk ik was.

TISTJE Je bent niet ... je was niet ... *(zwijgt)*

SANDRAKE Je zag me niet eens staan. De dellen, die zag je natuurlijk wel. Maar mij niet. Ik was te lelijk. Op school wilden sommige kinderen zelfs niet met me spelen. Ze lachten me uit. Diep in mij groeide de overtuiging dat mijn lelijkheid moest dienen om hun schoonheid nog meer te accentueren. Dus moest ik troost zoeken, in de cinema, bij jou.

TISTJE Sandra ...

SANDRAKE Maar nu ben ik mooi, nu ik bij jou ben. Ik zal er altijd voor je zijn, Tistje.

TISTJE Sandra ...

SANDRAKE Nu ben jij er.

TISTJE De bloemen. Ik wil je bedanken. Bedanken voor alles wat je voor me gedaan hebt.

SANDRAKE *(glimlacht)* Bedankt. Graag gedaan.

TISTJE Je begrijpt het niet. Het moet hier eindigen. Ik kan niet verder met jou.

SANDRAKE ... *(totaal ondersteboven)* Je ... je ... je ... maakt het uit?

TISTJE Iets wat nooit echt 'aan' is geweest, kan je moeilijk 'uit' maken.

SANDRAKE Ik ...

TISTJE Ik heb me laten meeslepen, Sandra, en dat spijt me. Dat spijt me voor jou. Dat spijt me voor mij. Ik kan je niet geven wat jij van mij verlangt. Dat kan ik niet.

SANDRAKE *(wanhopig)* Je weet niet wat ik van je verlang.

TISTJE Wat het ook is, ik kan het je niet geven.

SANDRAKE *(wanhopig)* Maar ik verlang niets.

TISTJE Ook dat kan ik je niet geven.

SANDRAKE Ik wil alleen maar bij je zijn, dat is alles wat ik wil, dat is alles wat ik altijd gewild heb.

TISTJE Het spijt me.

SANDRAKE *(slaat met haar vuisten op zijn borst)* Rotzak! Rotzak!

TISTJE Toe, Sandra, maak het niet nog moeilijker.

SANDRAKE Ik haat je!

TISTJE Dat kan ik begrijpen.

SANDRAKE Dus ik heb afgedaan? Je gooit me weg als een versleten vod? Is dat jouw stijl?

- TISTJE** *(zucht)* Het is afgelopen, Sandrake. Kun je dat niet begrijpen of wil je dat niet begrijpen?
- SANDRAKE** Maar waarom?
- TISTJE** Waarom gaan mensen uit elkaar?
- SANDRAKE** *(zacht)* Weet je nog hoe we elkaar vonden? Na de begrafenis?
- TISTJE** We 'vonden' elkaar niet, we waren er gewoon.
- SANDRAKE** 'Kom bij me', zei ik, 'ik zal je troosten, hier zal je rust vinden.'
- TISTJE** Ja, dat zei je. Maar ik zocht geen troost, geen rust. Ik zocht Je wil niet weten wat ik zocht.
- SANDRAKE** *(vol afschuw)* Seks? Je zocht seks? Was het dat? Ze was nog maar pas begraven en jij zocht alweer seks? 'Ik moet mijn kwakje kwijt en nu Zoë er niet meer is, neem ik Sandrake maar, die gaat toch gemakkelijk met de benen wijd voor mij?' Is het dat? 'Als er maar een gat in staat, dan is dat meer dan genoeg.'
- TISTJE** *(zucht)* Maar nee, Sandrake, ik zocht geen seks, wat denk je wel van mij? Ik ... ik zocht een weg naar ... naar zelfvernietiging. Ik weet niet wat het ergste is.
- SANDRAKE** *(begint te krijsen)* Lul! Je bent een lul! Je bent een smerige, godvergeten lul!
(begint hem opnieuw te slaan) Ik wil alleen maar jou! Hoor je me, lul? Ik kan iedereen krijgen, maar ik wil alleen maar jou!
- TISTJE** Nee, Sandrake, nee.
- SANDRAKE** *(smekend)* Asjeblief, Tistje, asjeblief?
- TISTJE** *(staat recht)* Het spijt me, ik moet gaan.
- SANDRAKE** *(tierend)* Waag het niet, hoor je me? Waag het niet! Als je nu weggaat, dan open je de poorten naar de hel, wees daar maar zeker van!

Zonder nog een woord te zeggen, vertrekt Tistje.

SANDRAKE Tistje?

Tweede tafereel – nu

De 'huidige' Michelle verschijnt. Ze gaat naar Tist.

MICHELLE Je moet jezelf niet zo kwellen, Tist.

TIST *(voor zich uit starend)* Als ik mijmer en weemoedig ben en me overgeef aan mijn beste herinneringen, de herinneringen met haar, dan 'denk' ik niet, dan doet het 'nu' minder pijn, dan 'is' het alleen maar. Dat is iets wat ik mezelf geleerd heb.

MICHELLE Voor een tijd waarin dat bruikbaar was, en misschien noodzakelijk om te overleven.

TIST *(schamper)* Misschien?

MICHELLE Spaar je energie voor de toekomst, Tist, voor de herinneringen die nog moeten geboren worden, die je nog veel meer plezier zullen gaan doen, omdat ze van ons samen zullen gaan zijn.

TIST Ik had nooit terug moeten gaan.

MICHELLE Je zou nooit geweten hebben wat er werkelijk met Zoë gebeurd was.

TIST Nee. *(cynisch)* Maar dat weten loonde dan ook de moeite.

MICHELLE Sandrake zou je hoe dan ook gezocht hebben. Mensen veranderen niet, ze worden alleen maar ouder.

TIST Ja.

MICHELLE En ze zou je gevonden hebben.

TIST Ja. Dus?

MICHELLE De spijt dat je haar hebt opgezocht is altijd jouw enige toevlucht geweest, maar het is er een die naar het verleden leidt, niet naar de toekomst.

TIST Is er die dan, Michelle?

MICHELLE Natuurlijk. Denk je dat ik je anders was blijven opzoeken?

TIST Wij twee? Samen?

MICHELLE *(glimlachend)* Ze zal misschien niet zo verschrikkelijk lang gaan duren, maar we hebben ze wel.

TIST Het zal er één zijn zonder Zoë. Ik mis haar.

MICHELLE Ja. Iedereen draagt een schaduw met zich mee. Maar het zal geen toekomst zijn zonder de dankbare herinneringen aan haar, ook al doen ze soms pijn. Herinneringen bevrijden ons van de dwingelandij van het heden, toch mag een mens niet leven bij gratie van zijn herinneringen. Maar ...

TIST *(glimlacht)* ... herinneringen geven het leven wel gratie.

MICHELLE We zijn nog te jong om al van ouderdom weg te kwijnen, Tist.

TIST Jij misschien wel.

MICHELLE Jij ook.

TIST *(zucht)* Misschien heb je wel gelijk. *(kijkt haar glimlachend aan)* Wij twee, Michelle.

MICHELLE Kom, Tist.

TIST Ja. *(allebei af)*

Derde tafereel – enkele avonden later

Sandrake staat roerloos met haar rug naar het publiek, de telefoon tegen het oor. Er wordt gebeld aan de voordeur.

SANDRAKE *(in de telefoon)* Haast u alstublieft! *(legt de hoorn neer, gaat naar de voordeur en opent deze; we zien Tistje)* Ik ben blij dat je gekomen bent. Kom binnen.

TISTJE *(komt binnen)* Ik kan niet lang blijven. *(Sandrake doet de deur dicht, sluit deze en legt de sleutel ergens op tafel, zonder dat Tistje dit merkt)*

SANDRAKE Dat had ik ook niet verwacht. Ik wil alleen maar op een propere manier afscheid nemen.

TISTJE Daar heb je recht op.

SANDRAKE Dank je.

TISTJE Hoe is het nu met je? Beter?

SANDRAKE Gaat wel.

TISTJE Je reageerde nogal heftig.

SANDRAKE Verwondert je dat?

TISTJE Niet echt. Luister, Sandrake. Wat gebeurd is, is gebeurd. We moeten allebei verder met ons leven, hoeveel pijn het ook doet, hoeveel pijn het ons allebei ook doet. Pijn is alleen maar ellende, ze is niet dodelijk.

SANDRAKE Jij weet niet hoeveel pijn het me doet.

TISTJE *(cynisch)* Nee, zo empathisch ben ik nu ook weer niet. Jij hebt mij 'verloren', ik heb alleen maar Zoë verloren.

SANDRAKE Je hoeft niet zo cynisch en neerbuigend te doen. Er bestaat geen enkele norm waaraan je pijn kan toetsen.

TISTJE Ik ben er nog, Zoë niet meer. We ... we kunnen nog altijd vrienden blijven.

SANDRAKE Dat geloof je zelf niet.

TISTJE Doet het er iets toe wat ik al dan niet geloof?

SANDRAKE *(schouderophalend)* Nee, misschien niet.

TISTJE Ik heb waarschijnlijk niet zo een talent voor vriendschap.

SANDRAKE Dat heb ik ondervonden. *(bekijkt hem onderzoekend; glimlacht geheimzinnig)*
Eigenlijk gaat het vrij goed met me.

TISTJE *(opgelucht)* Dat ... euh ...

SANDRAKE Dat lucht je op?

TISTJE Eigenlijk wel, ja.

SANDRAKE Ik ben iemand geworden, Tistje, wist je dat? Ik ben iemand geworden. Ik ben iemand. Wie ben jij? Jij bent niets. Jij bent een leeg kostuum. De mensen houden niet van je. Ze houden van mij. Sinds ik met mijn stem werk, sinds ik bekend ben geworden, houden de mensen van mij, Tist, van mij, Sandrake.

TISTJE Euh ... des te beter, Sandrake. Euh ... proficiat.

SANDRAKE Maar toch ontbreekt er iets.

TISTJE Ooit zal je de ware vinden, Sandrake. Op ieder potje enzovoort.

SANDRAKE Je begrijpt het niet. Jij ontbreekt, Tist. Ik hou van je en ik haat je en juist daarom hou ik nog meer van je.

TISTJE Sandrake toch, zeg zoiets niet.

SANDRAKE *(vastberaden)* Ik kan je niet krijgen?

TISTJE Nee. Ik denk dat het beter is dat ik nu ga.

SANDRAKE Dan zal niemand je krijgen, Tistje. Ook Zoë heeft je niet gekregen.

TISTJE Mensen 'krijgen' elkaar niet. Tot ziens, Sandrake. *(draait zich om om weg te gaan)*

SANDRAKE Ze heeft zichzelf niet van het leven beroofd.

TISTJE *(stopt en draait zich terug)* Wat?

SANDRAKE Nee, dat heb ik gedaan.

TISTJE Wat zeg je?

SANDRAKE Je hebt me goed gehoord. Ik heb haar vermoord, Tistje. ... Geloof je me niet?

TISTJE Jij bent niet goed wijs, jij.

SANDRAKE Dat hebben jullie altijd al gedacht, dat weet ik.

TISTJE Ik ben alleen maar gekomen omdat je me daarom gesmeekt hebt, Sandrake, maar nu ga ik. Ik heb geen goesting om naar die onzin te luisteren. Ik wou je een plezier doen, maar dat had ik beter niet gedaan. *(blijft staan)*

- SANDRAKE** (*glimlacht*) Okee, ga dan. (*Tistje aarzelt, Sandrake lacht*) Lafaard! Vooruit, ga dan! (*Tistje blijft staan; Sandrake herhaalt nu de woorden die Tistje tegen haar gezegd heeft aan de ingang van de cinema*) 'Ik ben geen uitgaanstype. Ik zit na het werk liever thuis. Vaste relaties zijn voor volwassen mensen, niet voor broekjes zoals ik. Als het zover is, dan zal ik je zeker iets laten weten. Echt waar.' (*vol afschuw*) En een paar weken later stonden jullie op ieder moment van de dag, op iedere straathoek, onder elke boom te muilen en elkaar af te likken als een koppel ordinaire straathonden. Dacht je dat ik jullie niet gezien had?
- TISTJE** Ben je ons gevolgd?
- SANDRAKE** Ja, ik ben jullie gevolgd. Tientallen keren ben ik jullie gevolgd. (*spottend*) Je denkt toch niet dat het toeval was dat ik in hetzelfde appartementsgebouw als Zoë woonde.
- TISTJE** (*ongelovig*) Jij bent hier met opzet komen wonen?
- SANDRAKE** Ja, ik ben hier met opzet komen wonen en die keer toen ik aanklopte toen jullie elkaar met die spaghetti'saus aan het besmodderen waren, toen wist ik uiteraard dat je hier was.
- TISTJE** (*bitter*) Ik wist niet dat je zo goed kon faken.
- SANDRAKE** Er is zo veel dat je niet weet van mij. (*glimlachend*) Misschien ben ik wel een betere actrice dan Zoë.
- TISTJE** (*sarcastisch*) Jij wel, ja.
- SANDRAKE** Wraakzucht is een snelle leermeester. Pijn ook. ... Je gelooft me niet, hè?
- TISTJE** Dat je hier bent komen wonen, dat wil ik nog wel geloven, ... dat andere, ... dat niet.
- SANDRAKE** Nee, natuurlijk niet. ... Ga dan. ... Zou het niet veel verklaren? Jij hebt toch nooit kunnen begrijpen waarom ze zelfmoord zou gepleegd hebben. Dus?
- TISTJE** Sandrake, ik ...
- SANDRAKE** Sandrake! Sandrake! Moet je me ook nu nog blijven kleineren en afzeiken? Daar heb je geen enkele reden toe, hoor je me! Jullie hebben me altijd gekleineerd en uitgelachen en gekwetst, bewust, en hoe meer jullie me kleineerden, uitlachten, kwetsten, hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat wraak het enige wapen was dat me restte tegenover jullie zogenaamde en zelfverklaarde superioriteit.
- TISTJE** Maar hoe ... ?
- SANDRAKE** Wil je weten hoe ik haar vermoord heb? (*grijnst*) Ja, nu is het geoorloofd om alles te weten.
- TISTJE** (*ongerust*) Je probeert me iets wijs te maken.

- SANDRAKE** *(superieur)* Ik vertelde haar dat ik voor een radioprogramma over zelfdoding mensen moest interviewen en hen moest vragen wat zij in een kort, hypothetisch afscheidsbriefje zouden schrijven. *(grijnst)* En of ze dat zelf ook wou opschrijven, want ik had me in mijn rechterhand gesneden en kon geen pen vasthouden. Oh, wat was ze gewillig. Gewillig en geweldig. Zonder boe of bah schreef ze zich haar eigen ondergang tegemoet. De rest was kinderspel. Een paar slaappillen in de wijn die ik had meegebracht, en toen ze sliep een spuitje insuline. Zoals je een gekankerde hond laat inslapen. Een leeg flesje slaaptabletten naast het briefje. Eenvoudiger kan het niet. C'est simple comme bonjour. En haar familie heeft haar gecremeerd, dus de bewijzen zijn weg.
- TISTJE** *(is bleek weggetrokken)* Jij ... jij hebt haar vermoord?
- SANDRAKE** Ts, ts, ts, jij doet het zo dramatisch klinken. Ik heb haar geholpen. *(boosaardig)* Ik wou ons helpen. Ik heb je nog een kans gegeven, hufter!
- TISTJE** Een kans?
- SANDRAKE** Om het onrecht dat je mij had aangedaan weg te wassen.
- TISTJE** Jij achterlijke trut! Wie geeft jou het recht om over leven en dood van iemand anders te beslissen? Jouw godverdomde god misschien? Godverdomme!
- SANDRAKE** Gebruik zijn naam niet ijdel, wil je. Nee, ik heb nooit de drang gevoeld om voor God te spelen, maar als het kan wanneer het nodig is, dan geeft dat enorm veel voldoening, dat kan ik je wel vertellen.
- TISTJE** Ik ga de politie verwittigen. *(gaat naar de deur maar Sandrake heeft deze gesloten)*
- SANDRAKE** Doe geen moeite, dat heb ik zelf al gedaan. *(we horen nu het geluid van de sirene van een naderende politieauto)* Hoor je het?
- TISTJE** Ga je jezelf aangeven?
- SANDRAKE** *(lacht)* De tragedie loopt ten einde, Tistje. De schaduw van de dood hangt al boven ons.
- TISTJE** *(ongerust)* Wat bedoel je? Wat ben je van plan?
- SANDRAKE** Ik open de poorten van de hel voor je, Tistje. De man met de zeis wacht op ons, zijn wapen in aanslag.
- TISTJE** Ga je mij ook vermoorden?
- SANDRAKE** Nee, niet onmiddellijk, dat zou ik niet kunnen. De zeis zal je langzaam beroeren en verminken. Ik heb al mijn vrienden en vriendinnen uitgebreid verteld over onze relatie.
- TISTJE** *(scherp)* Wij hebben geen relatie.
- SANDRAKE** *(grijnst)* Klopt. Die hebben wij niet meer. Maar die hebben wij wel gehad. Een vurige, passionele relatie vol wilde, onstuimige beestenseks.

TISTJE Je raaskalt, wij hebben nooit iets gehad.

SANDRAKE Dat weten wij, Tistje, maar dat weten mijn vrienden niet.

TISTJE Nog in geen honderd jaar zou ik met jou naar bed gaan.

SANDRAKE Jullie mannen hechten te veel belang aan seks. Als je het beschouwt als iets wat andere mensen doen in een ander leven, dan mis je het niet eens.

TISTJE Bespaar me je geleuter. Je bent ziek, Sandrake, besef je dat dan niet?

SANDRAKE *(vliegt uit)* Nee, jij bent ziek! Jij bent een gestoorde pervert! *(lacht)* Je kwam te dicht bij me, je verpletterde me onder je verliefdheid, je seksuele driften maakten me bang. Daarom heb ik het uitgemaakt, Tistje. Mijn vrienden weten dat je dat niet kon verkroppen, zeker nadat eerst Zoë je al had laten zitten door er definitief van tussen te trekken. Ze weten dat je me bedreigd hebt.

TISTJE *(vol afschuw)* Jij bent echt ziek.

SANDRAKE Ja, ik ben ziek. Ziek en schuldig. Ziek en schuldig aan het leven, niet aan de dood. *(we horen opnieuw het geluid van een politiesirene, maar nu heel dichtbij)* Daar zijn ze. Ze weten dat je me een kwartier geleden gebeld hebt, dat je razend bent, dat je me komt vermoorden, dat heb ik hen verteld. Ze weten dat ik schrik heb, dat jij tot alles in staat bent. Ik zie de grafstenen in jouw ogen al. *(gaat naar het raam)* Dag Tistje. Ik kan je niets meer aanbieden, alleen mijn deelneming voor mijn eigen dood.

TISTJE Stop!

SANDRAKE De dood is niet erg, Tistje, het alternatief is nog ellendiger.

Er wordt geklopt.

STEM Politie! Doe open!

SANDRAKE *(gilt)* Nee, Tist, nee! Niet doen!

Met een afgrijselijke doodskreet en met een gemene grijns op het gelaat, springt Sandrake voor de ogen van een verbijsterde Tist uit het raam terwijl de politie de deur van de studio openbeukt.

DOEK

VAN DEZELFDE AUTEUR

KOMEDIES EN KLUCHTEN

- ☺ 'Basse-classe naar Blankenberge' (2013), een prettig gestoorde, moderne, interactieve, niet geheel vrijblijvende tragiklucht over liefde en religie, over waarden en normen, voor 8 tot 20 acteurs/actrices, speciaal voor groepen die voor één keer net iets meer willen en durven!
 - ❑ *Eén trein. Twee families, de ene al wat meer gebroken dan de andere. Eén conducteur. Samen op weg richting Blankenberge. Ieder met zijn eigen trauma's. Iedereen licht tot zwaar beschadigd. Uiteenlopende reisdoelen. Uiteenlopende levens, ervaringen en verwachtingen. Zo'n reis is voor niemand een pretje.*
- ☺ 'De Godmother' (2013), een moderne klucht voor 10 acteurs/actrices (5 vrouwen en 5 mannen of 6 vrouwen en 4 mannen of 4 vrouwen en 6 mannen)
 - ❑ *Sonny Carleani, zoon van maffiabazin donna Vita, moet trouwen met Isabella Rupo, dochter van maffiabaas don Pietro, maar Sonny heeft al een lief.*
- ☺ 'De Rode Duivelinnen gaan naar Spanje' (2011), een klucht voor 4 vrouwen en 4 mannen
 - ❑ *Het nationale vrouwenvoetbalelftal heeft zich geplaatst voor het EK in Spanje. Jana Klojomans en Alexandra Herniakinsky zijn de speerpunten van de ploeg.*
- ☺ 'Verf!' (2010), een moderne klucht voor 5 vrouwen en 4 mannen
 - ❑ *Kunstschilder Jan Vaneyck moet een triptiek maken voor zijn Tante Nonneke, een zelfportret voor een bisschop en een naaktportret voor ene madame Fabienne.*
- ☺ 'Arme papa' (2009), een tragiklucht voor 5 vrouwen en 4 mannen
 - ❑ *Moe getergd stapt René Theuwissen uit het leven. Maar de opening van zijn testament zorgt voor heel wat onaangename verrassingen.*
- ☺ 'De vrouwen van de quizmaster' (2008), een erotische klucht voor 5 (of 6) vrouwen en 4 mannen
 - ❑ *Maarten De Caboter, een vrouwengebruikende en aan coke verslaafde BV, geraakt in nauwe schoentjes.*
- ☺ 'Kabaal in de kleedkamer' (2006), een klucht voor 6 mannen en 4 vrouwen
 - ❑ *Drie actrices willen elk de hoofdrol in de nieuwe productie 'Zomaar een vrouw'. Maar als drie vrouwen vechten om een been ... gaat de sullige toneelmeester Peterke Impanis er dan mee heen?*
- ☺ 'Gevangene ontsnapt' (vrouwenversie-2005), een klucht voor 5 vrouwen en 3 mannen
 - ❑ *Liesje Verelst slaagt er als eerste in te ontsnappen uit de plattelandsgevangenis waar Freya De Bleekere directrice is. Maar dan slaan Amor en Murphy toe.*

- ☺ 'Vandenborre' (2005), een kluchtige komedie voor 4 vrouwen, 5 mannen en een paar kinderen
 - ❑ *Het gaat niet goed met Karel Schotte. Hij blijkt te lijden aan het 'Syndroom van Vandenborre'. Maar als hij ontwaakt, ziet de wereld er plots weer heel wat aantrekkelijker uit. Maar schijn bedriegt.*
- ☺ 'Gevangene ontsnapt' (mannenversie-2003), een klucht voor 3 vrouwen en 5 mannen
 - ❑ *Bert Verelst slaagt er als eerste in te ontsnappen uit de plattelandsgevangenis waar Fernand De Bleekere directeur is. Maar dan slaan Amor en Murphy toe.*
- ☺ 'Het Principe' (2002), een satire in 3 taferelen voor 1 man of voor 3 mannen
 - ❑ *Eugène Daniëls, de megalomane burgemeester-volksvertegenwoordiger van een klein dorp zet zichzelf te kakken.*
- ☺ 'De naam van de jonge hondjesmoordenaar' (2001), een spannende klucht voor 3 vrouwen en 6 mannen
 - ❑ *De beroemde speurder Daniël Poiseau is overspannen en rust uit in het klooster van Père Joseph en de zijnen. Daar wordt hij echter geconfronteerd met verdwenen manuscripten en met de jonge-hondjesmoordenaar waar hij al zo lang tevergeefs naar op zoek was.*
- ☺ 'Met twee aan zee' (2000), een komedie voor 4 vrouwen en 3 mannen
 - ❑ *Persoonsverwisselingen, hartzeer, bedrog, chantage ... en meer van dat fraais in het appartementje van de broertjes Fleerackers.*
- ☺ 'Anders bekeken' (1999) een soms bittere komedie voor 5 vrouwen en 8 mannen of voor 6 vrouwen en 7 mannen
 - ❑ *Toneelvereniging 'Spel na Arbeid' bestaat 75 jaar en meent dat historisch feit te moeten vieren met een voorstellingenreeks van 'De getemde feeks'. Jammer genoeg ligt zowat iedereen met zowat iedereen overhoop.*

TONEELSPELEN

- ⊖ 'Stijn heeft vlinders in de buik' (2014), een kort toneelspel voor jongeren over diabetes
 - *De dokter vertelt Stijn dat hij diabetes heeft. Stijn schaamt zich.*
- ⊖ 'Zielsverduistering' (2008), een vlaamse 'griekse tragedie' voor 3 vrouwen en 5 mannen (en eventueel 1 kind)
 - *Manon, een jonge, hoogzwangere vrouw, pleegt zelfmoord. Waarom?*
- ⊖ 'Sterrenslag' (2006), een modern kerstspel (openlucht of zaal) voor een onbeperkt aantal deelnemers
 - *Een jonge, 'illegale' vrouw moet bevallen. Een oude man geeft haar onderdak. De politie arresteert hen. Een cameraploeg van het populaire programma 'Sterrenslag' volgt de gebeurtenissen.*
- ⊖ 'Het Zelfmoordbos' (2004), een toneelspel voor 5 vrouwen en 7 mannen of voor 7 vrouwen en 5 mannen
 - *Al eeuwenlang trekken mensen naar het mythische eiland Hades om er een einde te maken aan hun leven. Touroperator AdMortem heeft een gat in de markt ontdekt en organiseert one-waytrips voor kandidaat-zelfmoordenaars.*
- ⊖ 'Opgestropt' (2002), een eenakter voor 3 vrouwen en 1 man of voor 2 vrouwen en 2 mannen
 - *Na een zwaar ongeval revalideert Eliam in het ziekenhuis. Hij krijgt er het bezoek van Judith, zijn ex-vriendin.*
- ⊖ 'Predik niet' (2000), een eenakter voor 2 vrouwen, 2 mannen en koor, gebaseerd op teksten uit 'Prediker', 'Spreuken' en 'Hooglied'
 - *Een man en een vrouw zijn aan het einde van hun relatie gekomen, een jongen en een meisje staan aan het begin van de hunne.*
- ⊖ 'Varkensgebraad en kerstkroketten', (2000) een soms wrange monoloog in 2 taferelen voor 1 man
 - *Adam is losgeslagen, op de vlucht gedreven door zijn angsten die verpakt zijn in ongecontroleerde woede en misplaatste arrogantie. Tien jaar later heeft hij een gepaste weg naar zelfaanvaarding gevonden.*

Luuk Hoedemaekers
Houbornstraat 9
3960 Bree
0479/61.93.10
luukhoedemaekers@gmail.com
www.luukhoedemaekers.be